

18/2/1917

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗ

Τῇ 18 Φεβρουαρίου 1917 ἡμέραν Σάββατον
Ὠρα 6 μ. μ. ἀκριβῶς

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΣΥΣΣΗΤΙΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Δ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Τελειοφοίτου τοῦ ᾿Ωδείου Ἀθηνῶν)

ἐν ἧ δὲ ἐκτελεσθῶσιν ἀποκλειστικῶς συνθέσεις τοῦ ἰδίου.

Τῆ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μ. Ν. ΣΤΡΑΤΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Γ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ-ΛΥΚΟΤΑΔΗ

(Καθηγητοῦ τοῦ ᾿Ωδείου Ἀθηνῶν)

ΤΙΜΑΙ ΘΕΣΣΕΩΝ (μετὰ φόρου)

"Εδραι πλατείας	δραχ. 5.—
Α'. ἐξώστης	" 5.—
Β'. "	" 1.20

Εἰσιτήρια πωλοῦνται

εἰς τὰ Μουσικὰ καταστήματα Μιχαὴλ Καζάκη (ὁδὸς Σταδίου 18),
Κωνσταντινίδου (Στοὰ Ἀρσακείου), Μπρισιμιτζάκη (ὁδὸς
Πειραιῶς) καὶ εἰς τὸ Περίπτερον τοῦ Βασιλικοῦ
Θεάτρου.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Σονάτα εις μι β μειζων «Ἡ ψυχὴ μου»
Μέρος Α'. «Ἀγάπη»
Μέρος Β'. { 1. «Πόνος»
 { 2. «Πίστις»
(κλειδοκύμβαλον ὑπὸ τοῦ συνθέτου)
2. Σονάτα εις δο Ἐλασσον (1911)
(ὑπὸ τοῦ κ. Ἐνσταθίου καὶ τοῦ συνθέτου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3. Σκέρτσσο εις φα Ἐλασσον «Σπίδες εὐτυχίας»
(κλειδοκύμβαλον ὑπὸ τοῦ συνθέτου)
4. α' «Τὸ Στεγνὸ τραγοῦδι» Ἀχιλλέως Παράσχου

Κλεισθῆτε, μάτια μου κλεισθῆτε,

Εἰς τὸ σκοτάδι

Χέρια σὸ σιῆθος σταρωθῆτε

Ξεκουρασθῆτε

Ἦρθε τὸ βράδυ!

Σταθῆτε, πόδια κουρασμένα,

Τὸ μῆμα ἐφάνη

Ξαπλώστε σαβανωμένα

Ἀνσυχισμένα

Ὁ δρόμος φθάνει

Ἦ γνο, καρδιά, καρδιά κοιμήσου,

Στῆς γῆς τὰ σιῆθη

Στῆ γῆ θά παύσου, οἱ παλμοί σου

Κ' οἱ γογγυσμοί σου

Χόρτασε λήθη!

β' «*Ἡ καρδιά τῆς Μάννας*»

(*J. Richerpin—Ἄγγ. Βιάζου*)

Ἔνα παιδί, μοναχοπαιδί, ἀγόρι,
Ἀγάτησε μᾶς μάγισσας τὴν κόρη.

Δὲν ἀγαπῶ ἐγώ, τοῦ λέγει, παιδιά,
Μ' ἂν θέλῃς νὰ σοῦ δώσω τὸ φίλὶ μου,
Τῆς Μάννας σου νὰ φέρῃς τὴν καρδιά
νὰ ῥίξω νὰ τὴ φάῃ τὸ σκυλί μου!

Τρέχει ὁ γιὸς τὴ μάνα του σκοτώνει
Καὶ τὴν καρδιά τραβῆ καὶ ξεριζώνει
Καὶ τρέχει νὰ τὴν πᾶῃ μὰ σκοπιάζεται
Καὶ πῆφτει ὁ γιὸς κατὰχαμα μὲ δαύτη.

Κυλάει ὁ γιὸς καὶ ἡ καρδιά κυλάει
Καὶ τὴν ἀκοῦει νὰ κλαίῃ καὶ νὰ μιλάῃ
Μιλάει ἡ μάνα στὸ παιδί καὶ λέει:
—Ἐχτίπησες, ἀγόρι μου; καὶ κλαίει!

(Ὑπὸ τῆς Κυρίας Μ. Στράτου καὶ τοῦ συνθέτου)

5. «*ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΩΝΑ*»

(*Συμφωνικὸν ποίημα*)

Μέρος Α'.

1. «*Τὸ πρῶτ' ὅταν πηγαίνουμε*»

..... Τρέξετε παιδιά!..... ἀργήσαμε!.....
.....

2. «*Ὁ Ἐπιλοχίας*»

..... κάνει τὸ προσκλητήριον

φωνάζει τὰ ὀνόματα

..... ὅταν ἐμφανίζεται ὁ

3. «Ο Λοχαγός»
..... πάντα φρονάζει είναι
πολύ νευρικός ένφ δ

4. «Ο Υπολοχαγός»
είναι πολύ ήσυχος μόνο που τὰ λέει τόσο γρήγορα και
σιγά, που τρομάζουμε να τον καταλάβουμε!
Έτσι λοιπόν πότε δυνατά, πότε σιγά, πότε ήγρια, πότε άπαλά, αὶ δια-
ταγὰί δίνονται, και φεύγουμε εμείς οί «Γραφιάδες» (γιατί έτσι μᾶς
φρονάζουν) γὰ τὴν ἔπηρεσία μας

Μέρος Β'.

5. «Η Όμάς τῶν Γραφιάδων»
..... αρχίζει τὴν ἔπηρεσία της Εἴμαστε δύο
καλλιτέχναι μέσα στή μονοτονία τῆς ἐργασίας
μας, ἀκούγονται και μερικοὶ μελαγχολικοὶ ἀναστεναγμοί
"Όμως κάποιο ἐπισόδιο, ἀρκετὰ ἑαλιστικό Ἐνας τύπος
κωμικός, ἕνας ἀνισόροπος στρατιώτης που τὸν λένε:

6. «Ο Πόκος» κατορθώνει με χειρονομίες,
δίστιχα, και τραγούδι μὲ πολὺ χαρακτηριστικὸ ρυθμό, να μᾶς κἀνη,
να γελοῦμε, και να διασκεδάζουμε !

Μέρος Γ'.

7. «Η φεγγάλα»
σὲ λίγο ἀκούγεται πάλι ὁ Σαλπικτής είναι ἡ ὥρα που
φεύγουμε! "Όλοι χαρούμενοι τρέχουμε Τραγουδάοντας
μὲ ἐνθουσιασμό: «Σὰν ἐκεῖνος τὸ θελήσῃ, με ὀρμηὶ και με χαρὰ
ὁ στρατός μας θὰ ὀρμησῇ κτλ.